

РЕШЕНИЕ

№ 3276

гр. София, 16.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2141** по описа за **2022** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу решение от 27.01.2022г., постановено по НАХД № 3224/2021 г. СРС, 101 с-в, Наказателна колегия, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р-10-52 от 02.02.2021г. издадено от заместник - председател на Комисията по финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на касатора на основание чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, предл. 2 във вр. с ал.1, т.2, във вр. с §1, т.51 от Допълнителните разпоредби на Кодекса за застраховането във вр. с чл.648, ал.1 от КЗ, е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 000 /две хиляди/ лева за нарушение на чл. 108, ал.1 от КЗ.

Касаторът излага твърдения, че съдът неправилно е приел, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати процесуални нарушения, доколкото е установено от представената административна преписка по делото, че липсва съставен акт по чл.19, ал.6 от ЗКФН. Сочи, че от мотивите на решението е видно, че съдът изобщо не е изследвал задълбочено възраженията на дружеството срещу издаденото НП. Първоинстанционният съд неправилно е приел, че е налице нарушение на чл.108, ал.1, като е възприел тезата на АНО за това. Сочи, че не се е произнесъл по претенцията в срока по чл.108 ал.1 от КЗ. Отделно твърди, че срокът по чл.108 ал.1 от КЗ е

препоръчителен. Твърди, че имуществената санкция е явно несправедлива. Моли за отмяна на решението и потвърденото с него НП.

Ответникът - Комисията по финансов надзор (КФН) моли да се остави решението в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, X. касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

СРС е възприел следната фактическа обстановка, въз основа на събраните доказателства.

Съдът е приел, че във връзка с постъпила в КФН на 13.07.2020г. жалба от Д. Р. А., препратена от администрацията на Президента на Република България, е извършена проверка на [фирма], при която е констатирано, че на 17.01.2020 г. пред дружеството е предявена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение поради настъпило на 07.01.2020г. събитие– „смърт, вследствие на заболяване“ на застрахования Р. Й. А.. На датата на предявяването на претенцията пред застрахователя са били представени всички доказателства, необходими за установяване на основанието и размера ѝ.

На 13.02.2020г. с писмо с изх. №[ЕИК]/13.02.2020г., [фирма] се е произнесло по претенция №[ЕИК] чрез отказ за изплащане на застрахователно обезщетение. Застрахователят е мотивирал отказа си с т. 3 от Специалните договорености на полицата, съгласно която застрахователят покрива събития, дължащи се на заболявания, регистрирани за пръв път преди началото на срока на договора /23.06.2019 г. - 22.06.2020 г./, но не по-рано от 01.01.2018 г. От представената медицинска документация е установено, че заболяването на г-н А., довело до настъпилата смърт, е диагностицирано през 2005 година, т.е. преди периода, за който застрахователят се е съгласил да носи риск. Следователно същото представлява изключен риск и освобождава застрахователя от отговорност.

Съгласно чл.108, ал.1 от КЗ, застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1-3, 8-10 и 13-18, раздел II, буква „А ” от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано откаже плащането. Следователно, след като на застрахователя са представени всички доказателства по чл.106 от КЗ, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията, в конкретния случай, считано от 17.01.2020г., съгласно чл.108, ал.1 от

КЗ за [фирма] е възникнало задължение да се произнесе по претенция №[ЕИК] по един от алтернативно посочените в т. 1 и т. 2 от същата разпоредба начини. Това свое задължение [фирма] е било длъжно да изпълни в срок до 07.02.2020 г. включително. При прегледа на представените в КФН документи по претенция №[ЕИК] е установено, че [фирма] се е произнесло по заведената претенция с отказ на 13.02.2020 г., което е извън законоустановения срок.

На база установените факти на жалбоподателя е съставен АУАН, въз основа, на който е издадено процесното НП от заместник - председателя на Комисията по финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор, с което на дружеството за извършеното нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ – непроизнасяне в 15-дневен срок (работни дни), е ангажирана отговорността и е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лева на основание чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, предл. 2 във вр. с ал.1, т.2, във вр. с §1, т.51 от Допълнителните разпоредби на Кодекса за застраховането във вр. с чл.648, ал.1 от КЗ. Пред СРС е разпитан свидетеля – актосъставител С. В. А., приети са и писмени доказателства, представени с наказателното постановление в съдебното производство. Въз основа на тях съдът е обосновал правен извод, че по несъмнен начин [фирма] е осъществило състава на нарушението по чл. 108, ал. 1 от Кодекса на застраховането, като деянието не може да бъде квалифицирано като „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Актът по чл.19, ал.6 от ЗКФН, липсата на който касаторът счита за процесуално нарушение при ангажиране на отговорността, е акт, в който КФН удостоверява извършване на проверки. Когато се ангажира административно-наказателна отговорност, началото на производството се поставя с АУАН – чл.36, ал.1 ЗАНН, какъвто е представен и изрично цитиран в наказателното постановление. Съставянето на констативен документ по смисъла на чл. 19, ал. 6 от ЗКФН не е елемент от административно наказващата дейност, респективно не предполага задължително извършването му, преди съставянето на АУАН, преди издаването на наказателното постановление. Липсата на акт по чл. 19, ал. 6 ЗКФН не влияе върху законосъобразността на НП, доколкото неговото съставяне не е предвидено в закона като изискване, предпоставка или условие за допустимост и валидност акта за установяване на административно нарушение.

С разпоредбите на чл.106 - чл.108 от КЗ законодателят е предоставил възможност на застрахователя да изиска и да се снабди с допълнителни доказателства от лицето, предявило застрахователната претенция, включително и от държавни органи и трети лица. След представянето на всички доказателства по чл.106 от КЗ започва да тече 15-дневният срок, изчислен в работни дни, за произнасяне: да бъде определено и изплатено обезщетението или застрахователната сума, или да бъде обективиран мотивиран отказ за плащането. Законодателят императивно е създал задължение за застрахователя в срок 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл.106 КЗ, да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума или мотивирано да откаже плащането. Нарушението е формално и е без значение

дали се касае за забава от един или повече дни, а срокът е дефинитивно императивен, а не препоръчителен.

Кодексът на застраховането, в чл. 108, ал. 1, предвижда максимален срок, в който застрахователят е длъжен да вземе решение по заведената щета, като определи и изплати обезщетение или мотивирано откаже изплащането му. Правилно е прието от страна на СРС, че този срок е започнал да тече от 17.01.2020 г., когато са представени всички документи и е изтекъл на 07.02.2020 г.

По делото безспорно е установено, че към дата 07.02.2020 г. не е налице произнасяне от страна на дружеството по редовно заведена претенция, като задължението е изпълнено със закъснение едва на 13.02.2020г. и доколкото се касае за административно нарушение, извършено чрез бездействие в рамките на задължението за определено действие в законоустановен срок, то след неговото изтичане е осъществен съставът на конкретното административно нарушение.

Настоящият съдебен състав споделя изводите на СРС по отношение на приложението на чл.644 КЗ, тъй като нормата предвижда санкция за всяко нарушение на КЗ, извън изрично посочените хипотези, обективирани от чл.635 КЗ – чл. 643 КЗ, в които настоящият случай не попада. Относно размера на наложената имуществена санкция, административнонаказващият орган е наложил най-ниската, предвидена в КЗ санкция за случаите на повторност, какъвто е настоящият. Повторността от своя страна, изключва по презумпция релевираната маловажност на нарушението по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

Правилни са и изводите на въззивния съд за и по отношение на повторността в разглеждания случай, като имаща отношение към определяне размера на санкцията, а не прилагане на състав на нарушение, което не е в противоречие с процесуалните правила и не ограничава правото на защита на жалбоподателя.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила, като правилно.

С оглед изхода на спора, на ответника по касация КФН следва да се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение в размер от 100 лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.143, ал.4 и чл.144 от АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град – X.-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 27.01.2022г. по НАХД № 3224/2021 г. СРС, 101 с-в, Наказателна колегия.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Комисия за финансов надзор разности за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.